

Sopron, 2021. április 21., Virágvasárnap
Vladár Gábor lelképásztor igehirdetése

ÍME, KIRÁLYOD JÖN!

„A mi segítségünk az Úr nevében van, aki Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy, örök és igaz Isten. Ámen.”

Énekeljük a 122. zsoltár 1. versét, amely így kezdődik: „Örülök az én szívembe”

Folytassuk Istent dicsérő éneklésünket és énekeljük a 24. zsoltár 1. és 5. versét. Az 1. vers így kezdődik: „Az Úr bír ez egész földdel”

Lekció: Hallgassuk meg Istennek hozzánk szóló igéjét virágvasárnap ünnepén, amint az szól hozzánk János evangéliuma 12. részéből az 1-8. és 12-18. versekben ekképpen:

Jézus tehát hat nappal a páska ünnepe előtt elment Betániába, ahol Lázár élt, akit feltámasztott a halottak közül. Vacsorát készítettek ott neki, és Márta szolgált fel, Lázár pedig egyike volt azoknak, akik Jézussal együtt ültek az asztalnál. Mária ekkor elővett egy font drága valódi nárdusolajat, megkenste Jézus lábát, és hajával törölte meg; a ház pedig megtelt az olaj illatával. Tanítványai közül az egyik, Júdás Iskariótes, aki el akarta őt árulni, így szólt: Miért nem adták el inkább ezt a kenetet háromszáz dénárért, és miért nem juttatták az árát a szegényeknek? De nem azért mondta ezt, mintha a szegényekre lett volna gondja, hanem azért, mert tolvaj volt, és a nála levő erszényből elszedegette, amit beletettek. Jézus erre így szólt: Hagyd őt, hiszen a temetésem napjára szánta; mert a szegények mindig veletek lesznek, de én nem leszek mindig veletek. (...) Másnap, amikor az ünnepre érkező nagy sokaság meghallotta, hogy Jézus Jeruzsálemben jön, pálmaágakat fogtak, kivonultak a fogadására, és így kiáltottak: Hozsánna! Áldott, aki jön az Úr nevében, Izráel Királya!

Jézus pedig egy számarcsikóra találva, felült rá, ahogyan meg van írva: „Ne félj, Sion leánya, íme, királyod jön, számarcsikón ülve.”

Tanítványai először nem értették mindezt, de miután Jézus megdicsőült, visszaemlékeztek arra, hogy az történt vele, ami meg volt írva róla. Bizonyosságot tett mellette a sokaság, amely vele volt, amikor Lázárt kihívta a sírból, és feltámasztotta a halálból. Ezért is vonult ki elé a sokaság, mert hallották, hogy ezt a jelt tette.

Imádkozzunk! Örökkévaló és mindenható Istenünk! A Te közelségedben a mennyei seregek háromszor szent énekkel magasztalnak Téged és együtt zengik dicséretedet. Ehhez a Téged magasztaló, szent közösséghez szeretnénk most csatlakozni mi is. Fogadd el bűnös ajkunkról Téged magasztaló imánkat, és látogass meg jóságoddal. Tudjuk, hogy földi teremtményeid csak a Te közelségedben lehetnek igazán közel egymáshoz. Olyan időben ünnepeljük Szent Fiad jeruzsálemi bevonulását, amikor valószínűleg nem találkozhatunk egymással templomokban. Hadd tekintsük ezt a kikényszerített távolságtartást a böjt egyik fajtájának. Engedd, hogy magányosan vagy szerető családi körben hallgathassuk Igédet, énekeljük a téged dicsérő éneket. Szóltasd meg közöttünk Igédet. Tölts el bennünket üdvösségszerző szent ismerettel. Adj alázatot, hogy ezen az ünnepen szívből keressünk Téged! Adj bátorságot, hadd merjünk kopogtatni Nálad! Adj reménységet, hogy reménységgel kérjünk Tőled! Mert aki Téged keres, az meg is talál; aki Nálad zörget, annak ajtót nyitysz; és aki kér Tőled, annak bőséggel adsz Szentleked ajándékaiból. Hadd hajtsunk hát térdet szent orcád előtt, hiszen a Te akaratom az, hogy egyszer minden térd meghajoljon a mi Urunk Jézus Krisztus nevére. Őérette kérünk, hallgass meg imádságunkban. Ámen.

Énekeljük az 5. zsoltár 1. versét, amely így kezdődik: „Úr Isten, az én imádságom, kérlek, vegyed füleidbe”

Kegyelem nekünk és békesség, Istentől, a mi Atyánktól, és az Ő egyszülött Fiától, ami Urunk, Jézus Krisztustól. Ámen.

Textus: Hallgassuk meg Istennek hozzánk szóló Igéjét, amelynek alapján az ő Igéjét hirdetni kívánom közöttetek János evangéliuma 12. részéből az 15. verset:

„Ne félj, Sion leánya, íme, királyod jön...”

Szeretett Testvéreim! Virágvasárnapot Ünneplő Gyülekezet!

Öt nappal a páskabarány ősi ünnepe előtt a Jeruzsálemben vezető utak már zsúfolásig megteltek zarándokokkal. Messze földről indultak, és napokig jöttek, hogy a szent városban emlékezzenek az Egyiptomból való szabadulás csodás eseményére. Ezen a vasárnap hajnalon, amikor a felkelő nap első sugarai fénylő sugárözönbe öltöztették a várost, Jézus és kicsiny tanítványi serege az Olajfák hegyére érkezett. A szomszédos Betániából jöttek, ahol Urunk feltámasztotta Lázárt, és ezért ez a kedves család, Márta és Mária – hálája jeléül –, vacsorát készített neki és tanítványainak. A zsidó hagyomány szerint Isten küldötte, a Messiás, az Olajfák hegyén kezdi meg uralkodását. Ennek az lesz a jele, hogy a halottak feltámadnak, a Messiás pedig Isten segítségével legyőzi ellenségeit, és uralkodni fog a föld népei fölött. Futótűzként terjedt tehát a hír a zarándokok között: az első halott már feltámadt, a Messiás király az Olajfák hegyén van, és elindult diadalmasan Dávid király ősi városába. A városban lévő zarándok palmaágakat lengetve, ujjongó énekléssel vonultak ki eléje. Azonnal felharsan az ütemes kiáltás, száll az imádság szájról-szájra a három kilométeres útszakaszon: „Hozsánna! Hozsánna! Áldott, ki az Úr nevében jön! Áldott legyen Izráel királya!”

Jézus Urunk elfogadja a hálának és hódolatnak ezeket a jeleit. Ő valóban királyként akart bevonulni a szent városba, és azt akarta, hogy az emberek királyként köszöntsék. Élete eddigi szakaszában mindig csak adott: tanítást, bűnbocsánatot, gyógyítást, halálból való feltámadást. Most kész elfogadni a hála és hódolat megnyilvánulásait, de jelzi: szándéka békés. Nem harci paripán jön, hanem – Zakariás próféta több évszázados jövendölésének (Zak 9,9) megfelelően –: számarháton. Alázatának és békés szándékának a jele ez. Bevonulására már ráveti árnyékát a szenvedés, a töviskorona, a kereszthalál. Mégis ezt az utat választotta, mert csak így lehet a lelkek királya, a világ népeinek igazi ura, a békesség örök fejedelme - Jeruzsálemben, a „Béke városában”.

1. De vajon értette-e az ujjongó tömegben bárki is Urunk virágvasárnapi bevonulásának igazi jelentőségét? Valószínűleg nem sokan! Némelyek Jézusban a nemzet felszabadítóját látták, mások talán csak sodródtak a tömeghangulattal. De még a tanítványairól is azt olvassuk, hogy „először nem értették mindezt, de miután Jézus megdicsőült, visszaemlékeztek arra, hogy az történt vele, ami meg volt írva róla” (16). Jószerével csak az isteni teher alatt szelíden lépegető szamaracska és az út porába hulló palmaágak sejtettek valamit Jézus Urunk isteni dicsőségéből. Ennyire futotta akkor a világ erejéből. E csalóka dicsőségnek hamarosan még az emlékét is elsodorja a múlt pillanat, és belepi az út pora. Az igazi, a tulajdonképpen „megdicsőülés” még hátra van (12,23). Örök időkre szóló okulásul szolgálhat azonban számunkra, hogy saját erőnkől mindig csak ilyen szalmaláng lelkesedésekre futja. Ó, hányszor lejátszódhatott már a mi életünkben is a jeruzsálemi bevonulás története egy-egy rövid felbuzdulás formájában! Vigasztalásunk viszont az, hogy Urunk még az ilyesfajta emberi ünnepléseket is szelíd alázattal és türelemmel fogadja. Nem tér ki előlük! Mint ahogyan máskor sem tért ki semmilyen emberi

gyengeség elől, ha látta a mögöttes jószándékot. Ezzel is örök példát hagyva számunkra, miként kell fogadnunk bármiféle emberi ünneplést.

Jézus látja az első virágvasárnapi sokaság „hosszannázása” mögött is az emberi jószándékot. Ez a messiás-királynak szóló, ujjongó üdvözlés – értelmé szerint – segélykiáltás, imádság is: „Királyunk! Segíts meg, tarts meg, válts meg minket!” Itt, Magyarországon, mostanában sokunk szívéből felfakad ez az imádság. Olyan időben ünnepeljük a virágvasárnapot, Testvérek, amikor valóságosan, személyesen nem találkozhatunk egymással a templomban. Ez a világméretű járvány megrendíti egyéni világunkat, sok félelemnek és fájdalomnak lett forrása. Széttöri eddigi, magától értődő biztonságérzetünket, és megmutatja emberlétünk határait. Azt, hogy mennyire törékeny, sebezhető az életünk, hogy nem vagyunk a saját életünk urai. Sok kérdésre még nem tudjuk a választ, de nem érdemes magunkat illúziókban ringatni. Segítségre, megváltásra szoruló életek vagyunk, akik együtt kiáltunk „hosszannát” a jeruzsálemi sokasággal. Bizonyosak lehetünk azonban abban, hogy Krisztus Urunk meghallja a mi segélykiáltásunkat is: „Hossánna! Segíts meg, tarts meg, válts meg minket Urunk!” Hossánna! Segíts rajtunk, Urunk, hogy e sokféle bizonytalanságban el ne veszítsünk Téged, Beléd vetett hitünket!” És Ő bejön hozzánk, úgy, mint annak idején Jeruzsálembe. Nem az álomvilágunkba, hanem oda, ahol éppen vagyunk. Társunk lesz magányosságunkban, leül betegágyunk mellé, megfogja a haldokló kezét, őrzi a gyengéket, erőt ad a kórházakban, vagy egyéb munkahelyeken dolgozóknak, biztatja a gyermekeket nevelő családokat.

2. Szeretett Testvéreim! Virágvasárnap alapkérdése változatlanul érvényes: Mit jelent Krisztus királysága és uralkodása - nekünk? Megváltónk ugyanis velünk szemben is érvényesíteni kívánja királyi igényét, és neki ma is hálával, hódoló engedelmisséggel tartozunk. Ő minden egyes nemzedék életébe újra és újra be akar vonulni. A Benne való életet nem lehet egyszerűen csak örökölni. Minden új nemzedéknek meg kell nyitnia előtte a szívét. De láthatjuk, hogy Jézusunk már az első virágvasárnap előtt milyen gyengéd gondossággal készítette elő az emberszíveket arra, hogy bevonulhasson életükbe.

Erről a jeruzsálemi bevonulást keretező események tanítanak minket a legszebben. Közvetlenül a bevonulás leírása után azt olvassuk az evangéliumban, hogy az ünnepi zárandokok között lévő görögök, tehát nem zsidó emberek keresik Jézust. Nyilván, hallottak a bevonulás zajos eseményéről, és most látni szeretnék – úgymond – a „nap hőst”. Urunk ezt mondja az őt keresőknek: „Eljött az óra, hogy az Emberfia megdicsőíttessék. Bizony, bizony mondom nektek: ha a földbe vetett búzaszem nem hal meg, egymaga marad, de ha meghal, sokszoros termést hoz” (12,24). E nap végső értelmére, Jézus életének titkára utalnak e szavak. Arra, hogy virágvasárnapi dicsőséges útja közvetlenül a keresztútba torkollik, a golgotai halálba. Jézus Urunk búzaszem-sors élete csak úgy lehet a pogány görögök számára is gyümölcstermő létté, ha meghal. Nekünk, ma élő, Krisztust kereső „görögöknek” pedig azt jelenti: Ahogyan Urunk önként magára vette a földbe hullott gabonamag sorsát, úgy kell nekünk is vállalnunk – folytonos „önmegvalósító” életprogramjaink helyett – a krisztusi létformát, önmagunk „elvesztését”. Ennek egyik jellemzője a hála, a másik pedig az ebből fakadó engedelmisség.

Urunk szavainak szép illusztrációja a jeruzsálemi bevonulása előtti, betániai estvacsora. Lázár feltámasztása megrendítő erővel hatott a betániaiakra, akik hálájuk jeléül vacsorát készítenek a páskaünnepre érkező Jézus és tanítványai tiszteletére. Az idősebb testvéréről, Mártáról, ezt mondja a szentíró: „és Márta szolgált fel”. Mintha azt akarná mondani János: „Márta természetesen mindig szolgál, most is ezt teszi”. Ma azonban úgy szolgál, mint soha máskor: mert hálátelt szívvel teszi a dolgát. Annak a drága személynek szolgál, aki visszahozta testvérét a halálból. Ó, ki ne szolgálna ilyen helyzetben közülünk úgy, mint Márta! Érdekes módon most Mária is szolgál: 300 dénár értékű, valódi nárdusolajjal keni meg annak a lábát, aki visszahozta testvérét a halálból. Vajon ki ne áldozna ennyit közülünk éppen ma, ezekben a vészterhes

időben, ha megmenthetné ezzel édesanyját, édesapját, férjét-feleségét, testvérét, vagy gyermekét a járvány okozta fertőzéstől, a haláltól? És végül szolgált Lázár is. – Egészen sajátos módon azzal, hogy ott ült csendben Jézus mellett az asztalnál. Egyszerű, néma jelenléte minden idők legtisztább, leghatalmasabb bizonyágtétele Krisztusról: Uram, halott voltam és életet adtál nekem, – a tied vagyok. Lehet-e ennél többet mondani Jézusról? Egyikőnk sem lehet olyan elhagyott, hogy hálás jelenlétével ne tudna bizonyágot tenni arról, hogy él, és vallja, hogy a Krisztus kegyelméből él. Így lesz a három testvér a jövődönk, az élet egyházának a mintázata; – Júdás pedig, a Mária tettét pazarlásnak minősítő tanítvány, a halálra ítélt lét képviselője. A halál irigységet fakaszt, tolvajjá tesz; – az élet viszont pazarló, túláradó bőséggel ajándékozik. A hasznosság a pénzt szimatolja, a célszerűséget, és sokszor álságos szavakkal indokol; – a szeretet pedig a pillanat parancsának engedve, szavak nélkül, sokszor egyetlen mozdulatba sűríti háláját.

3. Végül figyeljünk, Testvérek, arra, hogy miként kíván minket felhasználni Krisztusunk Országának építésében. Az első három evangélium részletesen felsorolja, hogy kik vettek részt a virágvasárnapi bevonulás előkészítésében. Hallunk a tanítványok megbízatásáról, a számarcsikó gazdájáról, aki egy szóra átengedte Jézusnak a háziállatát, és szinte magunk előtt látjuk a pálmaágakat, útmenti virágokat tördelő kisgyermeket. János evangéliuma ezekről nem beszél. De beszél azokról, akik Betániában szemtanúi voltak Lázár feltámasztásának. Így olvassuk: „Bizonyágot tett mellette a sokaság, amely vele volt, amikor Lázárt... feltámasztotta a halálból. Ezért is vonult ki Jézus elé a sokaság – folytatja János -, mert hallották, hogy ezt a jelt tette” (18). Minden időben voltak az anyaszentegháznak olyan tagjai, akiknek az volt a megbízatásuk, hogy az új nemzedék szívét előkészítsék Jézus királyi bevonulására. Valójában minden egyházi nemzedékre ez a szolgálat bízta Istent. Folyik ez az előkészítés a családban és a gyülekezetben olyan szülők, nagyszülők és szolgáló testvérek által, akik meg vannak győződve arról, hogy az utánuk jövő nemzedéknek, gyermekeknek, unokáknak, fiataloknak a Jézussal való találkozásra van szükségük. Csendes szülői imádságok, meghitt személyes beszélgetések, a Krisztus életet helyreállító hatalmáról szóló bizonyágtételek hívatottak előkészíteni Jézus bevonulását egy-egy szívbe. Legyenek áldottak azok, akik szívükön hordozzák ezt a szép és gyönyörű szolgálatot.

Az első virágvasárnapon a Jézus körül lévők mindegyike megtalálta a maga feladatát. Ma is ezt kéri számon tőlünk Urunk: az imádságot, a meghitt személyes beszélgetést, a Krisztusról szóló bizonyágtételt. Amikor elfogatása után a főpap faggatta Urunkat tanítása felől, ő így válaszolt: „Miért engem kérdezel? Kérdezd meg azokat, akik hallották, mit beszéltem nekik. Íme, ők tudják, mit mondtam.” (18,21). Legyen hát személyes örömmé számunkra: Krisztus igényt tart szíved szeretetére, áldozatos szolgálatodra, róla szóló bizonyágtételekre. Krisztus népének az életével kell bizonyágot tennie arról, hogy Urunknak van ereje a pusztító erők megfékezésére, és hogy földbe hulló gabonaszem sorsával diadalra juttatja az örök szeretet hatalmát. Ezért a mi sorsunk sem lehet már az eltűnés, a pusztulás, mert a krisztusi öröklét világossága ott ragyog mindannyiunk szemében. Ez a világosság csak abban válik áldássá, aki másnak is ad belőle. Felelősek vagyunk minden emberért, akik velünk élnek, és el kell számolnunk minden örömmel, amit magunkba zártunk, minden boldog pillanattal, amit magunknak tartottunk meg.

Akkor majd egyek leszünk övele. De nem a csalóka, földi dicsőségben, hanem ama örökkévalóban, a mennyi Jeruzsálembe való bevonulás örömeiben. Eljön majd az ég felhőin, és meglátja Őt minden szem, - még azok is, akik átszegezték. Ha a múltba nézünk, azt látjuk, hogy Ő meghalt értünk a Golgotán; jelenünkben érezzük, hogy az Atyánál van és könyörög értünk, és ha a jövő felé fordulunk, látjuk, hogy Ő jön értünk. „Jöjj, királyom, Jézusom! Szívem, íme megnyitom”. Ámen.

Imádkozzunk! Mindenható Istenünk! Mennyei Atyánk a Jézus Krisztus által! Áldunk és magasztalunk hozzád lehajló szeretetédért. Köszönjük, hogy egészen közel jöttél hozzánk egyszülött Fiadban, az Úr Jézus Krisztusban. Köszönjük virágvasárnap bátorító üzenetét. Hálás a szívünk, ha hátra tekintünk a Jeruzsálemben értünk meghalni kész Jézusunkra; és reménykedünk, ha előre tekintünk az idők végezetén hozzád dicsőségben eljövő Urunkra.

Hadd vonuljunk ki mi is lélekben magányunkból és távolságtartásunkból Krisztus Király elé. Hadd kiáltunk mi is „hozsannát” e vészterhes időkben: segíts meg minket, Urunk! E napokban, amikor oly sokaknak lett az élete bizonytalanná, hozzád folyamodunk Istenünk. Segíts meg minket! Őrizd a gyengéket! Légy társa az özvegyeknek, a magányos lelkeknek! Gyógyítsd a betegeket, és légy a haldoklók mellett! Sokan meghalnak most környezetünkben, Urunk. Könyörgünk hozzád, hogy ne felkészületlenül távozzanak e földi életből, hanem a Tőled nyert békességgel mehessenek az örökös mennyei hazába. Vigasztald a gyászolókat! Oltalmazd mindazokat, akik kórházakban betegeket ápolnak, laboratóriumokban a nagyobb szakmai ismeretért fáradoznak, vagy az élet különböző területein ellátásunkról gondoskodnak. Imádkozunk a döntéshozókért, és áldd meg az emberért végzett szolgálatukért mindazokat, akik most erőn felüli terheket hordoznak egészségünk védelmében.

Imádkozunk, Atyánk, a családokért, a következő nemzedékért, konfirmáló fiataljainkért, és mind azokért, akik most néznek szembe a jövővel. Te állj mellettük, hogy nyitottak legyenek minden jóra, hogy merjenek élni e nyugtalan világban, és legyen erejük elviselni a csalódásokat. Imádkozunk, Atyánk, magyar népünkért és a világ népeiért. Adj bölcsességet a népek felelős vezetőinek. És végül kérünk: légy anyaszentegyházaddal! Erősítsd meg szívünkben a reménységet, hogy mostani életünknek sok nyomorúságán túllátva, hadd lássunk meg Téged és nekünk szóló ígéreteidet. Ezek örizzenek meg minket a sok kétségbeejtő hír között a kétségbeeséstől, és tanítsanak meg reménységgel élni. Hadd lehessünk a Te új világodnak a bizonyágtévői, hogy elvégezhesük azt a szent szolgálatot, amelyre Fiad által elhívtál minket. Áldó kegyelmed legyen velünk. Krisztusért kérünk, hallgass meg könyörgésünkben. Amen.

MIATYÁNK

Adakozásra való felhívás

Hirdetések

Áldás:

Énekeljük zárásképpen a 295. dicséret 1-2. versét. Az első verse így kezdődik: „Jézusom, ki árva lelkem megváltottad véreddel”

Himnusz